

Med detta n:r följer som bilaga en prenumerationsblankett.

N:r 23.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 dec. 1908

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

67 årg.

Innehåll: Anmälan. — En rätt viktig missionsgärning, av P. W. — Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Han har kommit, av E. A. Skogsbergh. — Vänlighet. — Inför dödens allvar. — Guds bevarande nåd, av Everard. — Från Lappland: Brev från Lundin och Oman. — Till Jesu kors. — Från Expeditionen. — Ett viktigt meddelande, av P. W. — Vilohemmet i Rättvik. — Från verksamhetsfältet. — Ev. Alliansens inbjudan till bönevecka. — Program för ungdomens bönevecka. — Annonser.

Pietisten

har nu genomgått ett år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1909 med två i regeln sextonsidiga n:r i månaden. Det blir dess 68 årgång.

Planen blir i det hela densamma som under detta år.

Betraktelserna över Efeserbrevet komma att fortsättas.

Likasa uppsatserna till ledning vid bibelsamtal och bibelstudium. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

I nästa årgång av Pietisten skall förekomma en längre serie av betraktelser över det viktiga ämnet: Guds församling.

Textutredningarna för söndagsskolan, vilka hittills stått i tidningen Missionsförbundet, komma, enligt konferensens beslut, att överflyttas till Pietisten.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner

insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäktas, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren skall läsaren finna på sista sidan av detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växen till i nit. Vi vänta till nästa år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna maning våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endräktigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

En rätt viktig missionsgärning.

Det är många av våra vänner, som gärna skulle vilja nå anförvanter och bekanta med ett Guds ord, om de bara visste, huru det bäst skulle ske. Jo, så här:

Prenumerera på *Pietisten* eller *Missionsförbundet* eller på bägge två för dessa personer. Då få de sin tidning regelmässigt genom posten utan vidare besvär för den välvillige givaren. De behöva icke heller veta, vem givaren är.

Sådan prenumeration kan ske på två sätt: antingen på närmaste postanstalt, eller så att prenumerationsavgiften, kr. 1: 50 för vardera tidningen, insändes till Missionsförbundets expedition, Stockholm, *jämte tydlig uppgift på den persons namn och adress, som skall ha tidningen*. I senare fallet ombesörjer expeditionen själv prenumerationen.

Men icke blott det. Huru lätt vore det icke för mången missionsvän att för den eller den fattiga personen eller familjen prenumerera på en sådan tidning! Och vilken glädje skulle han icke därmed bereda den samma! Ja, ännu mer: huru gott skulle icke en missionsvän kunna verka genom att för ett fattighus eller sjukhus göra en sådan prenumeration!

Bröder, systrar, tänken därpå. Offret är icke stort, men frukten kan bli outsägligt härlig.

Broderligen

P. W.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

Även eder, som voren döda genom edra överträdelser och synder, i vilka I en gång vandraden efter denna världens tidsålder, efter fursten över luftens makt, över den ande, som nu verkar i olydnadens barn, har Gud gjort levande. Ef. 2: 2.

Aposteln har talat om, huru efesierna hade vandrat i överträdelser och synder. Och det var ingenting särskilt utmärkande för dem. De hade vandrat *efter denna världens tidsålder*, säger han. Det var världens allmänna skick, som de hade följt. Sådant är världens väsende, så att om någon icke vandrar i synd, så utgör han ett undantag.

Med denna världens tidsålder menar aposteln den tidsålder, som är bestämd för den närvarande världen. Denna tidsålder är ond, säger han i Gal. 1: 4, där han skriver, att Kristus har utgivit sig själv för att frälsa oss ifrån den närvarande tidsåldern. Den är ond, det vill säga, att det allmänna levnadssättet i denna tidsålder är ett levnadssätt i synd och överträdelse, i strid emot Gud och hans vilja. Alla de, som leva i synd, kallas därför denna tidsålders barn (Luk. 16: 8). Och Kristus kom, säger aposteln, för att uttaga oss ur denna onda tidsålder, frälsa oss från dess makt och herravälde, från dess besmittelse, samt giva oss del i den tillkommande tidsåldern (Luk. 21: 35).

De ogudaktigas sinne är i överensstämmelse med den närvarande tidsåldern, de ha sin lust i synden, men

de troendes sinne är i strid däremot. Därför utgöra de på Kristus troende en protest mot och en dom över den närvarande tidsåldern och dess barn. Denna protest åstadkommer strid emellan den ena parten och den andra. Striden har fortgått alltifrån den dag, då Kain slog ihjäl Abel, och den skall fortgå intill tidsålderns ände. I den striden ha profeterna måst gjuta sitt blod. Kristus själv har måst upp på korset. Hans apostlar ha måst i denna strid låta sig halshuggas eller korsfästas. I deras fotspår hava millioner av den tillkommande tidsålderns barn blivit brända, halshuggna, dränkta och på alla sätt plågade. Frälsaren har också förberett de sina därpå. I ären icke av världen, säger han, såsom jag icke är av världen. Voren I av världen, så älskade världen, det hennes vore, men eftersom I icke ären av världen, utan jag har uttagit eder från världen, därför hatar världen eder.

Världen hatar icke Guds barn för deras synder, utan därför att Jesus har uttagit dem ur världen, så att de nu icke mer drivas av världens ande. De ha blivit ett salt i världen, och saltet svider i öppna sår. De ha blivit ett ljus, och ljuset gör ont i sjuka ögon. Världen kan därför icke lida dem. Det besannar sig sålunda alljämt, vad Jesus säger: Jag är icke kommen för att sända frid. Det skulle bli strid och tvedräkt mellan de allra närmaste, mellan syskon, mellan föräldrar och barn, mellan man och hustru, då somliga blevo på honom troende, medan andra förblevo i otro. Denna tvedräkt är något mycket sorgligt. Men det är dock bättre, att några bliva frälsta, om det än skall ske genom strid, än att alla skulle lämnas i frid att förgås i sina synder.

Aposteln Paulus kallar i 2 Kor. 4 satan för denna tidsålders gud. Denna tidsålders gud, säger han, har förblindat de otrognas tankar, att för dem icke skall lysa skenet av evangelium om Kristi härlighet, hans som är Guds avbild (v. 4). Detta är ju ett förskräckligt tal, och ett tal som världen sällan hör och aldrig tror. Men Frälsaren talar allvarligt därom. Han sade fariseerna rent ut, att de voro av den fadern djävulen. Det är ju ohyggligt. Men det ohyggliga består icke däri, att det säges, utan däri att *det är så*, som Jesus säger. De *äro* av den fadern djävulen. Satan är den, som regerar denna tidsålders barn.

Och se vi ej det i verkligheten? Se på alla dessa, som leva i dryckenskap, i otukt, i orättfärdighet på alla sätt, i bedrägeri, i lögn och högfärd, i övermod och girighet och annat sådant. Vem är det, som regerar dem? Männe det är Guds ande? Nej, det måste var och en inse. Men vem är det då? Det är denna tidsålders gud, satan. Han har förblindat de otrognas sinnen. Han har förgiftat deras hjärtan. De älska synden. De vandra i mörkret och hata ljuset. De veta icke, vart de gå, och de vilja icke veta det. Med seende ögon se de icke, och med hörande öron höra de icke. De *vilja* icke se, de *vilja* icke höra. Allt, vad Herren talar, går in genom det ena örat och ut genom det andra.

Om denna sak talar också aposteln här. De som vandra efter denna världens tidsålder, säger han, de *vandra efter fursten över luftens myndighet*, d. v. s. satan. »Luftens myndighet» är den skara av onda an-

dar, som djävulen vid sitt fall drog med sig. Och de utgöra en makt, en onskans andemakt. Men vem tror det? Vem vill höra på sådant tal? Människorna ropa visserligen ofta på djävulen och på djävlar i oändlighet. Vi kunna knappt på gatan möta två personer utan att nödgas höra dem ropa på djävulen, ropa att djävulen må anamma deras själar eller dylikt. Men talar man på allvar med dem om den saken, så skratta de däråt. Skämttidningarna rita ut den onde anden på gyckel för att uppväcka skratt. Ja, på stora gator och torg får man se väldiga affischer med gyckelbilder av mörkets furste. Men o att de förblindade visste, vad de göra! Dock — må de gå på. Vi veta, vad Frälsaren tänkt om saken, och vad han säger därom. Och såsom han säger, så är det.

Ondskan i människovärlden har icke uppstått genom världen själv. Den har kommit från den onda andevärlden genom frestelse och förförelse, genom förnekelse av Guds ord. »Skulle Gud hava sagt?» var den port, genom vilken djävulen trängde in i våra första föräldrars hjärtan för att föra dem bort från Gud. Världen skrattar åt det talet. Låt henne skratta. »Skrattar bäst, som skrattar sist», säger ordspråket. De som på den yttersta dagen, enligt Frälsarens ord, bliva bortvisade i den fördömdes eld, som är tillredd åt djävulen och hans änglar, de skola på den dagen icke skratta åt det talet. Under jordelivet ha de nog många gånger skrattat däråt och svurit vid djävulen på, att ingen djävul fanns. Men då skall deras löje vändas i gråt och tandagnisslan. Och den dagen nalkas med stora steg.

Klockan slår,
Tiden går,
Domaren för dörren står.

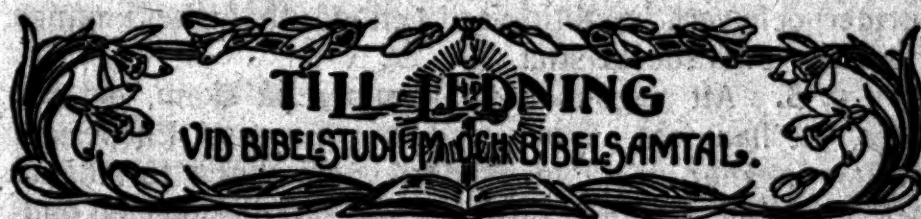
Nu har man ofta frågat: »Huru kunde det onda uppkomma i andevärlden? Gud skapade ju andevärlden god». Ja, det är en fråga, som det icke står i människoförmåga att besvara. Och det är ju icke underligt. Det är tusen sinom tusen andra frågor, som ligga oss ännu närmare, och som dock ingen människa kan besvara. Ingen människa, vore hon aldrig än så skarp-sinnig, kan förklara livet i blomman, i masken, i sig själv, och dock måste alla erkänna livets tillvaro. Sammalunda kan ingen förklara det ondas uppkomst i andevärlden. Men om jag förnekar det, så står jag inför den lika oförklarliga gåtan: »Huru kunde det onda komma upp i människovärlden?» Däremot är det ondas uppkomst i människovärlden mycket lätt förklarligt, när jag av Guds ord vet, att det först kom upp i andevärlden och därifrån fördes in i människovärlden. Tag bort andarnes fall, och människans fall står där absolut oförklarligt. Och dock är ingenting så tydligt som det, att denna tidsålder är ond, att dess barn leva i överträdelser och synder i strid mot Gud och hans heliga vilja. Frälsaren och apostlarna förklara det så här: Det har allt sitt ursprung i en ond andevärld. Och denna onda andevärld regeras av en furste, nämligen djävulen.

I sammanhang härmed må anmärkas, att det i bibeln aldrig talas om flere djävlar utan om *onda andar*. Och dessas furste är *djävulen*, alldeles såsom den goda andevärldens regent och härskare är Kristus. Människan

står, om jag så må säga, mitt emellan, utsatt för inflytelser från både den goda och den onda andevärlden. Hon skapades god, men genom frestelse föll hon. Och sedan syndens gift kom in i henne, så har det trängt igenom hela släktet. Och genom synden regerar satan i denna världens barn. Han är denna tidsålders furste.

I denna ställning vore vi nu alla utan räddningsmöjlighet förlorade, om icke Gud själv hade varkunnat sig över oss och sänt oss hjälp. Men rik i barmhärtighet som han är, sände han oss för sin stora kärleks skull sin enfödde son för att krossa ormens huvud (1 Mos. 3: 15), slå ned djävulens gärningar (1 Joh. 3: 8), förtrampa djävulen under våra fötter (Rom. 6: 20). Där är Frälsaren. Vill du bliva frälst ur satans valde, så kasta dig ned för hans kors, bekänn dina synder. Och så sant som Gud är Gud, skola alla dina synder på stunden vara utstrukna såsom ett moln och en dimma, och ditt namn inskrivet i Lammets livs bok bland Guds barns antal. Sådan är Guds nåd. Det är visserligen sant,

P. W.

Rom. 5: 1—5.

v. 1. Paulus gör här en slutsats av det föregående. Han har förut visat, att rättfärdigheten är av tro, och sedan vi alltså blivit rättfärdiga, så uppmanar han oss att hålla frid med Gud. *Låtom oss hava frid med Gud*, säger han. I vår vanliga bibelöversättning står det: *Så hava vi frid med Gud*. Det giver ock en god mening. Men grundtextens ord lyda egentligen: *Låtom oss hava frid*. Att hava frid med Gud är att stå i ett gott, förtroligt barnaförhållande till Gud. Och Paulus manar oss att förbliva i ett sådant förhållande och se till, att det icke må bli stört eller avbrutet genom synd. Huru det skall gå till, visar han med de tillagda orden: *genom Jesus Kristus*, därigenom att vi stadigt hålla oss till honom. — En vanlig men farlig misstyding av apostelns ord om friden med Gud genom Kristus sker då, när man tänker, att denna frid består däri, att den troende så att säga gömmer sig hos Kristus och sålunda känner sig trygg emot Gud och hans rättfärdiga vrede. Kristus är icke kommen för att skydda oss emot Gud utan för att föra oss hem till Gud. Där emot må vi, gömda i honom, känna oss trygga emot de andliga fienderna.

v. 2. *Genom Jesus* — allt är genom honom — genom honom kommo vi från synden till rättfärdighet, undan den Guds dom, som alltid vilar över dem, som leva i synd, in i den nåd, det Guds välbehag, som omsluter de rättfärdiga. Läs Joh. 14: 6, Ef. 2: 18. Där — i nåden — stå vi nu, det är vår ståndpunkt. Sälliga ställning!

Från denna ståndpunkt sträcka vi oss i hoppet framåt till Guds härlighet d. v. s. den härlighet, vari Gud bor, och dit de troende en gång skola komma. Läs Joh. 17: 22, 1 Tim. 1: 17, Rom. 8: 17, 1 Joh. 3: 2. Vi berömma oss av detta hopp, vi berömma oss av att vara Guds barn och arvingar till hans härlighet. Se kap. 8: 17. Detta är vårt företräde framför världen.

v. 3. Även att lida för Kristus är en nåd. Läs Fil. 1: 29, Apg. 5: 41, Matt. 5: 10—12, 1 Petr. 4: 12 f. Lidandet verkar, att en kristen blir uthållig i tron. Ju mer någon varit med i storm och oväder, desto mer uthållig är han. Man blir »tränad» även i detta. Endast den, som håller ut intill änden, blir frälst. Se Matt. 10: 22, 24: 13.

v. 4. Uthållighet gör, att man blir beprövad. En soldat, som varit med i många strider, och som där hållit ut, är en beprövad soldat. Han är icke så eldig som den nykomne, men han är mer beprövad. Skall en befälhavare besätta en viktig punkt, så sätter han dit beprövade soldater. Dem kan han lita på. De beprövade bliva icke så snart rädda, förlora icke så snart modet utan behålla ännu hoppet, där de obeprövade giva allt förlorat. De som stått främst i ledet i Herrens strider och verk ha alltid varit genom uthållighet i många lidanden prövade kristna.

v. 5. Att någons hopp kommer på skam, det vill säga, att han icke vinner, vad han hoppas. En person börjar en affär och hoppas därigenom vinna förmögenhet, men blir i stället ruinerad; en sjuk besöker en badort i hopp att vinna hälsa, men hans sjukdom förvärras o. s. v. De ha kommit på skam. De sörja och man beklagar dem. De ogudaktiga hoppas salighet, när de dö. Men de komma på skam. Deras hopp är ett hus byggt på lös sand. Se Matt. 7: 26 f. Men den som tror på Kristus och på honom bygger sitt hopp om frälsning, hans hopp kommer aldrig på skam. Han vinner, vad han hoppas. Guds kärlek, d. v. s. den kärlek, som Gud har älskat oss med, har genom den helige Ande blivit utgjuten i hans hjärta och omskapat honom, så att han är en ny människa lik Kristus. Och då är klart, att hans hopp icke kan komma på skam.

P W.

Han har kommit.

Paulus säger om Kristus: *Han har kommit och förkunnat evangelium om frid för eder, som voren fjärran, och för dem som voro nära.* Ef. 2: 17.

Det går över vårt förstånd, att han, inför vilken vi äro brottsliga och i skuld, vilken vi med våra synder hava genomborrat och slagit, varigenom vi förverkat vår barnaskapsrätt och arvsrätt till himlen och i stället förtjänat att evigt förkastas från hans ansikte, kommer och själv talar så ljuvligt och försonande, ådagaläggande, att han har fridens och icke bedrövelsens tankar till det fallna släktet.

I stället för att vi, som hade brutit emot honom, skulle hava kommit till honom och tiggat om nåd, kommer han i första hand och tillbjuder oss förlåtelse.

Vad säger du, min, läsare härom? Är det icke underligt, att en enda människa, som hör detta glada budskap, kan stå denna fridens budbärare, Kristus, emot och icke med öppen famn och hjärta mottager honom?

Han har kommit. Har du mottagit honom? Är du frälst? Har du frid med Gud?

Antag, att det finnes en läkare någonstädes, vilken kunde bota allehanda sjukdomar, och att nyheten därom vore synlig i alla landets tidningar. Skulle det icke väcka en längtan hos sjuklingarna här och där: Ack, att han kommit! Så anländer han en dag till en stad med middagståget. Aftontidningarna bringa med stora ord den förkunnelsen: »Han har kommit». Skulle icke allehanda sjuklingar skynda sig till honom för att bliva botade? Jo, visserligen.

Min oömvände vän! Själens store läkare, Kristus, har kommit för att frälsa dig. Du behöver ej vänta honom. Han är kommen, hör det i Jesu namn!

Eller antag, att vi vore ombord på ett skepp, som sprungit läck och började sjunka, ingen räddning syntes, och allt hopp vore ute. Slutligen märkes dock ett annalkandeskepp. Det lägger till vid det sjunkande vraket. Kaptenen ropar: Räddningsbåten har kommit. Låten rädda er!

Skulle någon av oss dröja? Skulle vi icke genast lämna vraket och rusa ombord på räddningsbåten? Jo, visst.

Kristus har kommit, syndare, för att rädda dig. Hör hur han ropar: »Se, jag står för dörren och klappar, vilken som hör min röst och upplåter dörren, till honom vill jag ingå och hålla nattvard». Världens frälsare har kommit. Han är här i dag i sitt evangelium. Skall du öppna nu? Skall du låta honom frälsa dig? Dröj ej. Han är kommen. Han väntar på dig.

E. A. Skogsbergh.

Vänlighet.

Vi bevisa oss i allting såsom Guds tjänare . . . i renhet, i kunskap, i långmodighet, i vänlighet (eng. öv.), i den helige Ande, i oskrymtad kärlek. 2 Kor. 6: 4, 6.

Bland bevisen på, att vi verkligen äro Guds tjänare, fordrar Paulus här vänlighet. Det är en oansenlig egenkap, som dock utövar större inflytande på många människor än åtskilliga förmågor, som tyckas vara mer storslagna och kanske mer eftersökta.

Det finnes få människor, som icke bli rörda af vänlighet. Där predikan, lärdom och underverk misslyckats, där har ofta vänlighet genom sin egendomliga makt och sitt behag vunnit seger. Någon har sagt, att vänlighet är ett språk, som den stumme kan tala och den döve höra, och han kunde med lika stor rätt tillagt, att den äger en värme, som till och med de döda kunna känna.

Månet kallt och hårt hjärta har blivit återuppväckt till svällande liv genom en vänlig handling. Månet ljuvligt minne, som, för länge sedan är begravt och glömt, har genom ett enda välgörande ords inflytande trätt levande fram ur sin grav med välsignelse och glädje.

Vänlighet är i allmänhet förbunden med småsaker.

Många människor, tror jag, skulle gärna bevisa vänlighet mot andra i större ting eller i stor skala. Men nu förhåller det sig så, att stora ting för de flesta av oss blott inträffa högst sällan, och vanligen finnes det i människors liv ingenting, som med rätta kan kallas stort. Vänlighet måste bevisas i småting, om den skall bevisas alls.

Uppskjut därför icke en enda timme med att uttala de vänliga ord och gärningar, som du kan strö omkring dig! Så små de än kunna förefalla dig, äro de, tro mig, viktigare än din ära. De skola föra med sig ut i världen ett inflytande till det goda, som icke kan överskattas.

Börja i ditt hem. Lär att bevisa vänlighet hemma. Hemmet är en utmärkt utbildningsanstalt för vänlighet. Det är i själva verket tvivelaktigt, huruvida du någonsin kommer att bevisa den på andra ställen, om du låter den saknas där. Och dock, hur ofta fattas den icke just där.

När jag besöker somliga människors hem, saknar jag de små uppmärksamhetsbevis, som jag väntade att finna i överflöd. Barnen uppföra sig ovänligt mot varandra. Mannen sitter stilla och ger akt på, hur trött hans hustru är, eller också fortsätter han att spisa, medan hustrun går för att öppna dörren, eller lägger först grundligt för sig av maten, innan han bjuder henne.

Många av de vänliga ord och de små uppmärksamheter, som förskönade forna dagar, tänker han icke längre på. Det skulle krossa hans hjärta, om hans hustru doge, men av brist på eftertanke glömmar han det, som utgör själva livet för henne.

När jag om morgonen kommer ner till frukost, ser jag ofta, att modern varit i arbete, långt förrän fadern steg upp, och jag kommer underfund med, att han överlåter hela ansvaret för barnen åt henne. Hon måste se till deras mat och kläder, deras skolgång, deras morgon- och aftonbön och allt det övriga. Och jag vet, att tjänarinnan i huset har varit på benen från klockan sex på morgonen till tio på kvällen — tillsammans 16 timmar. Låna dem med en solstråle av vänlighet.

Kom alltså ihåg att bevisa vänlighet hemma. Glöm icke, fast det är så väl bekant för dig, att din Frälsare en gång bodde i ett litet oansenligt hus i Nasaret. Sök att vara så vänlig och god i ditt hem, som han var i sitt.

Kom också ihåg, att din vänlighet bör utsträcka sig till djurvärlden. »Den rättfärdige», säger Herren, »förbarmar sig över sitt ök, men den ogudaktiges hjärta är hårt.» Var därför god mot alla levande varelser — de tillhöra Gud. »Alla skogens djur», säger han, »äro mina.»

Visa ett högt exempel — och det isynnerhet bland de unga — på stilla, oföränderlig vänlighet. Det skall icke endast öka deras kärlek till dig personligen, utan det skall också hjälpa dem att förstå, att vår religion är kärlekens.

Vänlighet skall finna uttryck särskilt i ömt deltagande för alla, som ha sorg, lida brist eller utstå lidanden. Det var så, Jesus kände det, »han varkunnade sig över folket». Intet tillstänger så människors hjärtan som att vi gå omkring bland dem utan att känna för dem. Intet öppnar däremot så deras hjärtan, som att vi låta

dem förstå, att vi ha medkänsla med dem. Denna ömhet i förhållande till mänskligt lidande är mer värd än pengar — den är mera än allt annat en människa kan göra.

Hur många tillfällen att praktisera denna sanna vänlighet erbjuder icke varje kristens liv! Huru ofta kunde vi icke finna vägen till ett hårt hjärta, om vi ville erbjuda oss att gå några steg eller göra någon annan liten kärlekstjänst. Hur ofta skulle icke en vänlig fråga rörande hälsa, arbete eller hem, gjord på ett ögonblick, bringa en stråle hopp och hugsvalelse till hjärtan, som äro sjuka och sårade.

Ljus i mörker.

Inför dödens allvar.

En prästman i Stockholm omtalar följande händelse:

»Till ett av sjukhusen i huvudstaden transporterades för någon tid sedan en känd litteratör och författare samt i högsta grad fritänkare, vilken led av en svår sjukdom. Under de förskräckligaste plågor låg han där cirka ett dygn och väntade på att bliva opererad. Jag gjorde ett besök på sjukhuset samma dag operationen blivit verkställd, och fick höra, att den varit mycket svår, men likväl gått lyckligt. Jag uppsökte mannen, och, fastän mycket rädd för att störa honom, frågade jag likväl vid tanken på, att det kunde vara sista gången jag såg honom, om han trodde på Gud och hade hopp om frälsning, ifall han skulle dö. På denna fråga avgav han som svar följande minnesvärda bekännelse:

»Jag har varit så kallad utilist och läst många fritänkarskrifter. Min hustru är troende, men hennes religion har jag ej brytt mig om. Alltifrån studenttiden har jag haft stor lust att läsa, och större delen av nätterna har jag använt för att studera gudsförnekarnes läror. — Därtill har jag haft lätt för att uttrycka mig. Jag har hållit många möten i min hemtrakt, där mycken ungdom flitigt samlats omkring mig och lyssnat till mitt gudlösa tal. Även har jag uppfostrat mina barn i denna lära. Men i går låg jag här i mina förskräckliga plågor hela dagen och letade i utilismens läror efter något att vila vid och hålla mig till. Ty jag var övertygad om, att jag skulle dö. Men jag fann ingenting, som höll att dö på. Jag har läst om och även sett många, som i kraft av Kristi religion med frimodighet och glädje mött döden. Men för mig fanns intet fäste, intet hopp, intet att hålla mig till. Jag tänkte för mig själv: Om Gud låter mig bliva frisk och komma upp igen från min sjukbädd, så vill jag bliva en annan människa och börja ett nytt liv. Och då skall jag även säga till dem, som förr lyssnat till mig, att fritänkarnes läror icke hålla inför döden, att de icke duga att lita på.»

Vårt samtal avbröts här. Men denna korta och uppriktiga bekännelse, avlagd under för handen varande omständigheter, gjorde på mig ett djupt intryck. På samma gång jag kände ett hjärtligt deltagande med mannen och under det jag med få ord sökte visa honom »genaste vägen till himmelen», fick jag även ett härligt tillfälle att bedja tillsammans med honom. Guds nåd är stor, och Gud gav honom frälsning. Jag önskade till Gud, att många av vår tids käcka gudsförnekare

varit i tillfälle att höra denna gripande och rörande be-kännelse och bevittna denna frälsningsscen.

Strax härefter kom hans hustru på besök, och huru glad hon blev, när hon hörde, att hennes man var frälst, kan ej beskrivas. Mannen sade farväl och tackade henne i följande ord: »Tack, lilla Nelly, för att du har varit en god och snäll hustru! Gå hem till barnen och säg till dem, att de be för mig! Lova mig att hålla ut med barnen ännu en liten tid, för det här livet är inte så långt.»

Kort härefter insomnade mannen för alltid. Han blev bärgad i sista stund! Nämnas kan även, att alla hans barn nu äro frälsta och på väg till himmelen. Stor är Guds nåd och kraft.»

Guds bevarande nåd.

Bevara mig såsom en ögonsten. Ps. 17: 8.

Så beder den troende själen till honom, som är sitt folks beskyddare och bevarare. »Se den, som bevarar Israel, slumrar icke och sover icke. Herren är den, som bevarar dig. Herren bevarar dig för allt ont, han bevarar din själ.» Ps. 121: 4—7. I denna bön: »Bevara mig såsom en ögonsten» ligger dock något särskilt i det bevarande, som den troende själen söker och begär. Däri är en tanke, full av uppinuntran och hjälp. Själen söker därmed att komma Gud mycket nära. Världens åstundan är, att Gud må vara långt skild från människan. Hon säger: »Om det finns en Gud, är han ett allsmåttigt väsende, som bor i ett avlägset otillgängligt rum, lämnande människobarnens öden att utveckla sig i enlighet med av honom en gång fastställda lagar.»

Men dessa våra textord, liksom skriften i allmänhet, ställa Gud mycket nära oss. Skriften lär oss, att Gud har omsorg om även de obetydligaste av sina skapade verk och tager del i även de ringaste ting, som röra hans barns välfärd. En sparv är icke av honom förgäten. Han har räknat även alla våra huvudhår.

»Bevara mig såsom en ögonsten!»

Då jag går fram till Gud med denna bön, beder jag till en fader, som älskar mig med en öm kärlek, älskar mig särskilt. En fader har en liten gosse, det enda efterlämnade barnet av en älskad maka. Varje hans hjärtas tanke rör sig omkring detta barn. Sällan förflyta fem minuter, då han lämnar gossen ur sitt minne. Han tänker på honom, planlägger för honom, arbetar för honom, spar ingen möda eller omsorg för att befordra hans välgång. Knappt kunna vi på ett bättre sätt uttala denne faders kärlek till sitt barn, än än om vi säga, att gossen är såsom »hans ögonsten.» Med en oändligt mycket djupare och ömmare kärlek ser dock Gud ned på var och en av alla dem, som hålla sig intill och tro på hans son.

»Bevara mig såsom en ögonsten!»

Då jag till min himmelske fader frambär denna bön, beder jag honom att alltid taga vård om mig och bevara mig från allt ont, det vare smått eller stort. Jag beder honom göra med mig, vad som täckes honom,

att stund efter stund skydda mig från allt ont och giva mig allt, vad jag till kropp och själ behöver. Jag vill härvid påminna mig två exempel i skriften. För visso vakade han över Elia vid bäcken Kerit, där han gömde honom undan Akabs ondska och gav honom hans föda genom korporna. Och när bäcken uttorkade, skickade han honom till Sarpat, där alla hans lekamliga behov skulle uppfyllas.

Jag vill även påminna mig vår frälsares omsorg om sin moder, då hon stod vid hans kors. Han kände till hennes smärta, och huru ensam hon skulle känna sig utan honom, och då lämnade han henne åt den lärjunge, han så mycket älskade, vilken skulle hugsvala henne och med all huldhet sörja för hennes behov. Och på samma sätt skall Herren handla emot mig. Han skall tänka på, vad jag behöver, och giva mig det. Han skall förutse de sorger och de faror, som skola komma över mig, och lära mig, huru jag på bästa sätt må komma igenom dem. Såsom man ständigt och under alla förhållanden med stor noggrannhet aktar sitt öga, skall min himmelske fader bevara mig för allt ont.

»Bevara mig såsom en ögonsten!»

På djupaste allvar beder jag i denna bön, att min fader må för mig uppenbara den allra minsta synd, som rör sig inom mig, och frälsa mig från dess makt och inflytande. Bevara mig, o Herre, även i dag för all synd! Ingen bön är mer behövlig och för Gud mer behaglig än denna. Och såsom mitt öga är känsligt för ett stoftkorn eller den allra minsta insekt, som berör det, och jag icke giver mig någon ro, förrän det för ögat obehagliga är avlägsnat, så vill jag bedja Herren, att mitt samvete må vara vaket och känsligt även för den allra minsta synd. Må han giva mig nåd att hata även den minsta avvikelse från hans bud, i tankar, ord eller gärning och i försummelse av mina plikter. Ja, o Herre, jag beder dig, bevara mig genom din helige Ande från allt ont, en ovänlig blick, ett ord, som sårar en broder i Kristus, ett ömtåligt sinne, som lätt tager anstöt, ett ord, som icke är riktigt sant, ja, allt, som kan draga vanära över min frälsares namn.

Och jag har Herrens löfte, att denna min bön skall bliva hörd. »Han bevarade honom såsom sin ögonsten.» 5 Mos. 32: 10. »Den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten.» Sak. 2: 8.

Dessa ord, som Gud talade till sitt gamla förbundsfolk Israel, äro sanna och gälla allt Guds folk även nu. Han skall bevara mig från fall och ställa mig oförvitlig inför sitt ansikte med utsäglig fröjd.

George Everard.

Hela jordelivet är för de kristna ett utsäde. Din evighet framväxer ur tiden, varje timme är ett utsädeskorn, allt vad du gör i lust eller nöd och allt vad du underlåter att göra, alla ting, händelser och handlingar äro utsädeskorn, i vilka din evighet slumrar.

O. Funcke.

Från Lappland.

Ur ett brev till expeditionen från E. A. Landin, dat. Vester-Ormsjö den 16 nov. 1908, meddela vi följande:

Vid predikantmötet i Gunnarn i sept. lovade jag broder Björk att komma upp till Vilhelmina och hjälpa dem där under offerveckan. I Dalasjö var br. Björk mig till mötes, och där hade vi vårt första möte. Sedan hade vi möten i missionshuset i Vilhelmina varje dag utom en, då vi besökte Nästansjö. Måndagen den 9 nov. reste jag i sällskap med br. Björk till Malgavik, där vi hade ett möte på aftonen och fingo predika för rätt mycket folk. Dagen därefter foro vi till Skansholm, där vi predikade på kvällen. Nästa dagsresa gällde Skog. Där voro de särskilt glada åt vårt besök. Det finnes icke så få troende i den byn. Här skildes våra vägar. Björk reste till Mark, och jag gick över fjället till Dorotea. Det var med en viss fruktan, jag vandrade till Långsele i Dorotea. Denna fruktan gällde ej det två mil breda fjäll eller den en och en halv mil breda myr, som under vinande, kall blåst måste passeras, utan det, att jag skulle komma mitt ibland de s. k. forsgrenianarne. Dessa hava sitt namn efter en numera avliden skollärare Forsgren, vilken ansåg och lärde, att allt nytt, såsom t. ex. den nya bibelöversättningen, var av djävulen. Den rörelse, han åstadkom, var strängt kyrklig. Dock stod han på ständig krigsfot med alla präster, som han kom i beröring med. Inom Dorotea socken finnas ej så få av hans anhängare. Hos dessa »forsgrenianare» finner man, trots deras många egenheter, ett mycket gott drag. Och det är det, att de, om de få höra något gott om Jesus, värmas och livas och glömma bort sina antipatier. De känna den gode herdens röst. Allt detta visste jag. Men frågan var, om de skulle tillåta mig att predika där. Mina farhågor i den vägen voro dock ogrundade. Sedan jag blivit tillspord om åtskilligt av deras ledare, tilläts jag att predika i skolhuset. Det var söndagen den 15 nov.

Långsele är den översta byn i Dorotea och ligger 5 mil ovanför kyrkbyn. Därifrån är det 11 mil till Åsele. När jag kommer hem, har jag gått 15 1/2 mil till fots.

Min hälsa har varit tämligen god under hela resan. Men jag önskade, att jag hade jättekrafter, då jag ser på det myckna arbetet i dessa trakter.

Jag fortsätter nu min resa nedåt socknen för att besöka en sju eller åtta byar, innan jag kommer hem. Där är jag känd, vadan jag hoppas, att inga hinder skola möta.

Det har varit mycket glädjande för mig att se, att människorna såväl inom Åsele som Dorotea tyckas bli mer och mer intresserade av att besöka mötena. Arbetet är ej lönlöst. Guds ord skall icke återkomma fåfängt.

Ur ett brev till styrelsen från ungdomsföreningarnas missionär i Lappland, J. Öman, göra vi nedanstående utdrag:

»Sedan jag kom hem från konferensen i Stockholm, besökte jag under juli månad åtskilliga missionsmöten, vilket jag även omnämnde i min förra skrivelse. Under augusti, då det brådaste skördarbetet pågick, arbetade jag i missionshuset här i Gunnarn med snickeri- och måleriarbeten under arbetsdagarna, och på söndagarna predikade jag evangelium.

Omedelbart efter predikantmötet reste jag i sällskap med broder Danielsson till Tärna, och från detta besök vill jag i fortsättningen berätta ett och annat. Men innan jag gör det, vill jag i all korthet presentera Tärna för Styrelsen.

Tärna har intill 1904 varit kapell under Stensele, men då blev det eget pastorat. I norr gränsar det mot Sorsele, i öster mot Stensele, i söder mot Dikanäs kapell och i väster mot Norge. Det skall vara mellan 50 och 60 kv.-mil samt ha en folkmängd på närmare 1,300 personer. Befolkningen består av nomadlappar, nybyggare och svenska nybyggare. Det första lappkapellet byggdes i början av 1700-talet, men nu tjänar det som hölada på prästgården. Andra kapellet blev färdigt 1856, då även den första predikanten tillsattes. I sommar har en ny, trevlig kyrka blivit invigd av biskop Bergqvist. Huvudnäringen är boskapsskötsel med jakt och fiske som binärningar. Sina hus kunna de ej bygga storartade, emedan skogstillgång saknas. De ha i allmänhet låga, torvtäckta hyddor. Byarna ligga i djupa dalsänkningar eller på branta fjällsluttningar företrädesvis vid de djupt liggande sjöarna. Åt vilket håll man än blickar, tävlar det ena fjället med det andra i majestät och prakt. Dessa fjäll äro delvis betäckta med »evig» snö, och utför de branta sluttningarna dansa de muntra bäckarna.

I andligt avseende är nog förhållandet icke det sämsta. Utom kyrkoherden, som föreföll att vara en troende, fridsam och snäll man, verkar vår evangelist, den förut nämnde Danielsson, med mycken välsignelse. Broder Danielsson är »en av de stilla i landet», som låter leda sig ungefär som folket i allmänhet där uppe. Därför har prästen tagit hand om både honom och verksamheten, så att man lika gärna kan kalla honom en prästerlig adjunkt som en frikyrklig predikant.

Överallt i byarna, där vi hade möten, voro människorna glada och tacksamma samt bjödo mig vara välkommen åter. Jag kan såsom totalomdöme om resan säga, att det var en härlig resa. Vädret var det bästa och min hälsa god. Jag reste omkring 40 mil. Från Gunnarn och till Tärna kyrka är det 17 mil. Kommunikationsmedlen på denna sträcka sommartiden variera mellan velociped, ångbåt, roddbåt och »apostla-hästar».

Till Jesu kors.

Vi måste med Jesus upp till korset men icke först och främst för att dö med honom, utan för att se, hur han dör för oss och därigenom få kraft att dö med honom. Kom med, min vän, kom med upp till korset! Du skall få se något där, som är skönare än allt, vad

du eljes på jorden kan få se. Du skall få se den underbara kärlek, om hvilken du undrande läst i t. ex. 1 Kor. 13 kap., att den icke söker sitt, och som du tycker, att du förgäves har sett dig om efter på jorden, av vilken du funnit så litet både i ditt eget hjärta och i andras hjärtan. Här skall du få se den kärlek, som icke söker sitt. Han har kommit ned från himmelen och har gått sin väg steg för steg, kämpande sig fram till korset. Dit vill han, dit måste han. Han måste gå till Jerusalem. Han måste lida och av Guds nåd smaka döden för alla. Detta »kärlekens måste» har drivit honom hela hans liv. Vilken underbar kärlek! Intet söker han för sin egen räkning. Allt försakar han, allt lämnar han, men i kärleken lider och segrar han på korset för vår skull. Han kan lida allt. Det synes, att det icke blott var gisselslag och kroppssmärter i allmänhet, som i förkänslan grepo honom så djupt, ty han nämner: »begabbas, skymfas, bespottas», tre olika namn på den smålek, han måste utstå. Men allt går han igenom, ty han älskar.

Och han älskar dig. Det var därför, han gick till korset. Och du skall komma med dit och se vad han lider, ända till dess det smälter ditt hjärta och du förstår, att om du letade världen runt, skulle du aldrig finna något sådant som Jesu kärlek.

Fr. Hammarsten.

Detta liv är en skola.

Då en sådan lärare som vår Herre och Frälsare talar, måste hans barn vara tysta. Då han sätter svåra läxor för oss, skola vi lära oss dem. Då han straffar, böra vi vara undergivna. Det svåraste vi hava att lära är att låta honom göra, såsom han vill. Vårt förnuft är icke mäktigt att fatta Guds hemligheter; men vårt hjärta borde dock hava nog tillit till honom för att kunna säga: »Jag är tyst, jag vill icke upplåta min mun, ty du har gjort det.»

Tystnad under prövningen är en av de sällsyntaste gåvorna och en av de svåraste dygder att utöva, men den är ock en av dem, som mest behåga Gud, och är i hög grad ägnad att försköna den kristliga karaktären. Ingen av oss tycker om att lida, och alla rysa vi vid åsynen af kirurgens instrument. Men då den oändliga kärleken själv vill skära bort ett själviskt begär, en sjuk lem, då tillhör det oss att vara tåliga. »Var stilla, min vän», säger läkaren till den sårade soldaten, »en rörelse av dig kan förorsaka ett falskt snitt och förvärra saken». Och är nu den sårade en förständig man, så svarar han: »Skär huru djupt ni behagar, blott ni tager ut kulan». Slagfältet kräver ofta mindre mod än sjukhuset. Att störta fram i striden under trumvirflar och musik prövar ej kraften så mycket som att falla ned sårad eller nödgas ligga stilla och lida. Det är lättare att höja stridsropet framför kanonmynningarna än att lägga handen på sin mun och vara tyst, emedan »Gud har gjort det». Om han iakttagit tystnad, i stället för att uttyda meningen

med sina provade skickelser, så låtom oss vara stilla i undergiven tystnad. Gud vet, vad som är bäst för oss, må detta vara oss nog.

Th. L. Cuyler.

Hoppets stjärna.

Huru vänlig och mild strålar du icke för min blick vid evighetens synrand under livets afton! Vem tänkte dig att lysa för mig i denna dystra och mörka värld? Är icke ditt ljus en återglans av morgonstjärnan i öster, rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar? Jo visserligen. Om du ett ögonblick slocknade, så skulle min själ insvepas i förtvivlans hemska natt och min tillvaro bliva odräglig. Men nu säga dina milda strålar, att mitt Fadershem väntar mig bortom den gräns, vid vilken du håller vakten. Du står där såsom en fyrbåk i natten, och när alla andra glada utsikter stängas, så strålar du lika klar, ja, till och med klarare. O, du mitt evighetshopp, vad du tilltalar min grubblande tanke och stillar mitt hjärtas oro! Jag vill med tålmod och förtröstan vänta den dag, då du fullbordas. Du lovar mig mera, än jag här kan fatta med mitt förstånd!

I hoppet sig min frälsta själ förnöjer,
I tron jag till ett evigt väl mig höjer;
Ty jag betänker, att dödens länker
Har Kristus brutit och mig livet skänker.

Topelius.

Vad såg hon?

Förliden vår dog en moder från sitt fyra veckor gamla barn. Hon dog lugn och lycklig, förvissad om, att Gud skulle genom sina goda änglar taga vård om den lilla. Denna blev också ett mycket lättskött barn. Hon sov hela nätterna och gjorde ingen mycket besvär. Ofta låg hon långa stunder och såg upp mot taket, såsom hade hon sett något särskilt intressant.

En dag, då fadern kom in, låg den lilla på samma sätt. Hennes ansikte var ett soligt leende. Hennes ögon voro riktade mot något för fadern osynligt. Hon sträckte upp sina små händer, som väntade hon, att någon skulle taga henne. Fadern rörde vid vagnen och talade till henne, men det dröjde en stund, innan han kunde tilldraga sig hennes uppmärksamhet.

Vad såg hon?

Paulus blev uppryckt till tredje himmelen och fick se utsägliga ting. Men för att han icke skulle förhäva sig, fick han »en påle i köttet».

Den lilla stod ej i fara att förhäva sig. Männe hon fick se sin moder? Kanske fick hon se en av sina små skyddsänglar eller något ännu härligare?

W. S—m.

Den allmänna böneveckan 1909. | I detta n:r införes programmet för den med många förväntningar möt-sedda allmänna böneveckan. Den kommer att hållas den 3—10 januari. Ännu är det rätt långt dit, men då nästa n:r av vår tidning blir det s. k. julnumret och utrymmet i detsamma blir upptaget av annat innehåll, ha vi redan nu återgivit böneveckans program.

Må Gud välsigna böneveckan och låta den efter-följas av flera andra. Låte han sin Ande vara verksam ibland oss till själars frälsning.

* * *

Ungdomens bönevecka. | Den särskilda ungdomens bönevecka, som under de senaste två åren följt omedelbart på den s. k. internationella böneveckan, har omfåttats med så stort intresse av vår troende ungdom, att vi väl numera få betrakta det som en given sak, att en sådan skall hållas. Vi införa därför även nu programmet för denna vecka och bedja våra läsare att taga vara därpå och i tid göra förberedelser även för denna vecka.

* * *

Missionskalendern Ansgarius. | Vår missionskalender Ansgarius, som vunnit mycket erkännande för sitt goda innehåll och sina fina illustrationer, har i år en stor efterfrågan. Den tyckes snart vara slutsåld. De, som ännu icke skaffat sig den, torde därför passa på i tid.

* * *

Betydelsefullt sammanträde. | Fredagen den 27 november hölls på vår expedition ett rätt märkligt möte. Man skulle kunna säga, att det var det första i sitt slag i vårt lands missionshistoria. Då sammanträdde nämligen sekreterarna för sex av vårt lands missionssällskap och missionskommittéer för att med varandra rådgöra om sådana förhållanden, som äro likartade, såsom missionärers utrustning, lön, vilotid, barnens fostran m. m., m. m. Sammanträdet var prägladt av den allra största broderlighet och kärlek. Flera sådana komma att hållas. Och om icke själva resultatet för de skilda missionerna blir så stort, så är dock icke litet vunnet därmed, att vi närmare lära känna varandras arbete.

* * *

Missionsskolans julferier. | Den 22 i denna månad avslutar Missionsskolan sin hösttermin. Det är första terminen på den nya skolan, som därmed gått till ända. Den var möt-sedd med mycket intresse delvis därför att man ville se, huru lärare och elever skulle trivas i de nya förhållanden, som voro förenade med

skolans flyttning till Lidingön. Så långt vi förnummit, har dock tillfredsställelsen varit allmän. Både lärare och elever trivas alldeles utmärkt och skulle icke gärna vilja återflytta till staden.

Vårterminen börjar den 22 januari 1909.

* * *

Inkomsterna från offerveckan. | Ännu kunna vi icke säga, huru mycket offerveckan, som hölls i november, givit i resultat, ty ännu inflyter medel, som under den veckan hopsamlades. Till den 5 dec. hade inkommit icke mindre än kronor 46,283.

Välsigne Herren dessa medel till fromma för sitt verk.

* * *

Missionssparbössor till utdelning. | Vi vilja vänligen påminna församlingsledare och andra bröder, som ordna med verksamheten på skilda håll, att i god tid före jul rekvirera sparbössor för utdelning under missionsfesten annandag jul. Beställningarna bruka annars hopa sig inpå julen, så att det blir svårt att få dem alla expedierade i tid.

* * *

Äldre årsberättelser. | Vi få med tacksamhet erkänna, att vi som svar på ett föregående meddelande erhållit flera exemplar av de äldre årg. av Missionsförbundets årsberättelser, som vi saknade för Missionsskolans bibliotek. Ännu fattas dock sådana för åren 1879 och 1880. Skulle någon äga ett exemplar därav och vilja avstå det för skolans räkning, skola vi känna oss mycket tacksamma.

Ett viktigt meddelande.

Under böneveckorna ute i landet har man livligt känt behov av ett litet billigt häfte ungdoms- och väckelsesånger, som kunde användas vid böne- och väckelsemöten. Flere gånger har det förekommit, att sådana blivit på olika platser utgivna. Emellertid har man gång efter annan från olika håll frågat, om icke Svenska Missionsförbundet kunde föranstalta, att ett sådant häfte bleve tillgängligt.

Med anledning därav har missionsutskottet nu beslutit att med det snaraste efterkomma dessa önsknin-gar. Ett häfte kommer alltså att utgivas. Det är redan under tryckning och blir färdigt till den allmänna böneveckan i januari.

Häftet kommer att heta: »Låtom oss sjunga!» Det innehåller ett femtiotal mycket goda och välkända sånger, och kostar 10 öre pr ex. med 25 % rabatt, då minst 20 tagas på en gång.

P. W.

Svenska Missionsförbundets Vilo hem i Rättvik.

Vi fästa missionsvänners och isynnerhet predikan-
ters uppmärksamhet på detta hem. Det har ett friskt
och härligt läge. Det är väl ombonat. Det har vatten-
ledning och badrum och klosett inomhus. Det bjuder
på mycket trevliga rum och goda bäddar, enkel, men
ren och närande kost. Allt för billigt pris. Det har
numera häst, så att åkturer kunna anordnas. Under
vintern gives tillfälle till kalkbackåkning och skidloppning.

Det är ett stort misstag att tro, att ett sådant vilo-
hem har betydelse endast för sommaren. Tvärtom torde
det ha sin största betydelse för vintermånaderna i den
höga, rena luften med den jämna väderleken.

Det stundar en tid av stor ansträngning för predi-
kanter nu under julen och böneveckan. Huru gott vore
det icke för många av dem att därefter få resa till Vilo-
hemmet och uppfryska sig på ett par veckor! Och vilket
gagn skulle icke församlingarna ha därav! Om de läm-
nade predikanterna något bidrag till deras resa och
deras uppehälle vid hemmet, så vore det säkerligen väl
använda penningar.

Även finnes det många predikanter hustrur, som
äro överansträngda och väl behövde en tids vila i ett
sådant hem. Det skulle icke kosta dem mer utan mindre,
än vad det kostar att medicinera eller att dragas med
sjuklighet och oförmåga att arbeta.

Så långt utrymmet medger, finnes också plats för
andra än predikanter. Flere sådana, som jag träffat,
ha prisat Gud för den vila och vederkvickelse, som de
haft genom vistelsen där.

Det var en god tanke, som gav upphovet till detta
hem. En ovanligt stor offervillighet var det hos perso-
ner, som, *ehuru de stodo utanför Missionsförbundet*, lik-
väl lämnade medlen till dess betalande. Det var nästan
uteslutande till sådana jag vände mig. Många lämnade
med villighet 500, 700, 1,000 kronor. Må nu de per-
soner, för vilka det närmast är avsett, förstå att be-
gagna sig därav.

Alla förfrågningar om rum och annat, som rör
hemmet, adresseras till Herr Bonnevier, Vilo hemmet,
Rättvik.

P. W.

Från Amerika har underrättelse ingått, att predi-
kanten Olof Gustaf Tinglöf avlidit i Beverly den 31
oktober. Han var född 1856 i närheten av Kristine-
hamn och har varit anställd som predikant dels i Hu-
diksvall och dels i Säfsjö.

Välkomstfest var fredagen den 13 nov. anordnad
i Åsby missionshus, St. Mellösa, för församlingens pre-

dikant O. L. Sjödin, som nyligen återkommit från ett
års vistelse i Amerika.

Åshammars missionsförening invigde sitt under
sommaren restaurerade och delvis ombyggda missions-
hus söndagen den 15 och måndagen den 16 november.
Mycket folk var närvarande båda dagarna. Red. Aug.
Bohman, Stockholm, distriktsförest. J. Erixon, Gefle,
m. fl. predikade.

Missionshuset, som i all sin enkelhet ter sig mycket
trevligt, har dragit en kostnad av omkring 6,300 kr. —
Skulden på huset är icke större än 1,500 kr.

Smålands och Östergötlands predikantförbund höll
sitt halvårsmöte i Immanuelskyrkan i Norrköping ons-
dagen den 18 och torsdagen den 19 nov. Ett 40-tal
predikanter voro närvarande. Av programmets 18 frågor
behandlades 6. Diskussionen var i allmänhet livlig och
stundom, såsom vid behandlingen av de apostoliska ut-
trycken: »Uppfyllda intill all Guds fullhet», »Kristi full-
hets åldersmätt» etc., djupt rannsakande men dock allt-
jämt lika bröderlig och varm.

Vid predikantförbundets enskilda sammanträde på
torsdagsförmiddagen höll J. P. Henriksson föredrag över
ämnet: »Frälsning genom medel». Föredraget gav an-
ledning till en livlig, djupgående och lärorik diskussion.

De offentliga mötena på kvällarna voro ovanligt
talrikt besökta. På onsdagskvällen talade predikanterna
Börjesson, Motala, och Frank, Tranås, varjämte distrikts-
föreståndaren W. Walldén höll föredrag om Palestina
och Jerusalem. På torsdagskvällen talade först Kar
Andersson, Oskarshamn, och J. P. Henriksson, Hvet-
landa, varpå predikantförbundets ordf., A. Ohlén, av-
slutade mötet och hembar norrköpingsvännerna dess
tacksamhet för visad gästfrihet och vänlighet.

60 år fyllde fredagen den 20 nov. predikanten J.
G. Andrén i Skara. Han uppvaktades på morgonen av
missionsföreningens styrelse. På aftonen hade före-
ningen anordnat en enskild fest för hr Andrén i mis-
sionshuset, då som erkänsla och tacksamhet för mång-
årigt arbete inom föreningen till honom överlämnades
en subskriberad penningssumma.

Under dagens lopp ingingo till jubilaren en stor
mängd lyckönskningar från när och fjärran.

Jämtlands ansgarilförening firade sin 25-årshögtid
i Östersund den 22 nov.

Västmanlands predikantförbund hade sitt halvårs-
möte i Enköping den 25 och 26 nov. Mötet samman-
trädde första dagen kl. 4 e. m. och öppnades av dess
ordförande, distriktsföreståndaren C. F. Nyström, med
bibelläsning och bön.

Härefter vidtog diskussion över flere frågor. Denna
blev allvarlig, djupgående och lärorik och skall säker-
ligen komma att i verksamheten lämna spår av mycken
välsignelse.

På kvällen första dagen hölls en angenäm sång-
och musikfest under medverkan av församlingens blan-
dade kör, en del av predikantkören samt pred. J. Hög-

berg, Strängnäs, som föredrog sång till harpa samt violinsolo. Därjämte höll pred. J. Mellberg föreläsning över ämnet »P. Fjellstedt».

Under andra dagens enskilda möte höll pred. A. Rosén föreläsning över ämnet: »Skuggor och dagrar inom Svenska Missionsförbundets verksamhet».

Mötet var från början till slut prägladt av kärlekens och fridens ande och intager platsen bland de bästa predikantmötena.

Bålsta. Söndagen den 29 november invigdes ett nytt missionshus, tillhörande Kalmar missionsförsamling i Uppland. Huset har kommit till stånd på initiativ av föreningens predikant, A. Larsson, Enköping, och har ett synnerligt bra läge i närheten av Bålsta järnvägsstation. Det är uppfört av tegel och innehåller utom en större sal en mindre sådan jämte kök och bostad på två rum och kök.

Föreningen har lyckats så väl med insamling av medel, att, då huset blir fullt färdigt, endast omkring 4,000 blir skuld.

Vid invigningen av huset talade missionssekreterare W. Sjöholm från Stockholm, direktör Cl. Lövgren, Rönninge, predikant A. Larsson m. fl. Mötet var mycket talrikt besökt.

Mora fria missionsförening hade sönd. den 29 nov. anordnat offerdag till förmån för kyrkoskuldens avbetalande och inbringades den vackra summan av kr. 1,269: 08. Nästa gång vi meddela om en offerdag i samma syfte, hoppas vi kunna tillägga, att kyrkan är betald, skrives från Mora.

Predikanten Adolf Thomander, Ransäter, har antagit kallelse från Betesdåförsamlingen i Kalmar att bliva dess predikant. Herr Thomander kommer att flytta i början av nästkommande år.

Redaktör D. Marcus, som de senare åren tillhört Missions-Vännens i Amerika redaktion och redigerat dess politiska avdelning, har blivit kallad till redaktör för en ny tidning, som skall utgivas i Gefle av de frikyrkliga i Norrland. Marcus har antagit kallelsen. Och vi önska honom all lycka och framgång i detta sitt nya företag samt hälsa honom välkommen till Sverige.

Predikanten G. Hjelm i Skönavik har av Bollnäs missionsförening blivit kallad till dess predikant efter F. A. Larsson, som avflyttat till Gäfle. Herr Hjelm har antagit kallelsen.

Hedemora missionsförening har till predikant efter J. A. Lindberg kallat predikanten L. P. Rodén, som i närmare 9 år varit predikant i Torsåkers friförsamling i Gästrikland.

Predikanten August Hammarström i Säter har av Kumla missionsförening i Närke kallats till predikant för nämnda församling. Hammarström har antagit kallelsen.

Brunflo missionsförening, Jämtland, hade söndagen den 29 nov. anordnat ett större ungdomsmöte i Ope missionshus. Holm, Lindström, Lundkvist och Hellström predikade. Missionshuset var hela dagen till trängsel fyllt, och Herrens Ande kändes nära.

”Skulden betald.”

En enkel fest firades av Ekebergs friförsamling inom 6:te distriktet söndagen den 29 nov. med anledning av att församlingen då betalt sin skuld å missionshuset i Findla. Det var en dag av tack och lov. Gud vare äran för allt. Vem kommer härnäst?

Allianskonferens i Gefle.

I Gefle har nyligen under flera dagar hållits en uppbyggelsekonferens, som var mycket andrik och välsignelsebringande och som kunde tjäna till efterföljd på andra orter. Om konferensen skriver en meddelare bland annat:

Präster och predikanter i Gefle hava på senare tiden samlats till månatliga diskussionsmöten. Vid ett sådant möte föreslog metodistpastor H. Rabe, att man i Gefle skulle söka anordna ett möte av ungefär samma art som Södertälje-konferensen. Förslaget vann genast ankläng, och en kommitté av präster samt predikanter från olika samfund och föreningar (Ev. Fosterlands-Stiftelsen, Sv. Missionsförbundet, metodistkyrkan, baptist-samfundet, K. F. U. M.) tillsattes. På grund av särskilda omständigheter höllo kommitterade sitt första sammanträde i Gefle stora kyrkas sakristia. Före förhandlingarnes början samlades de i koret och böjde gemensamt knä kring altaret, där man förenade sig i bön för det företag, som skulle planeras. Efter några få korta sammanträden var kommittén färdig med sitt förberedande arbete, och den 10—13 november ägde konferensen rum.

Mötena voro av dels enskild, dels offentlig karaktär. De enskilda mötena, till vilka inträdeskort å en krona sålts, höllos i den ena av stadens båda metodistkyrkor, S:t Matteus. Det var verkliga högtidsstunder, som de talrika deltagarna där fingo vara med om.

Föredrag höllos under dessa enskilda möten av Prins Bernadotte, dr. Åsbrink, pastor J. Lindgren från Johannelund, missionslärare J. Rinman, pred. Fritz Petersson, pastor Vilh. Hammar, pastor Th. Lindhagen m. fl.

Offentliga möten höllos kl. halv 8 e. m. på tisdagen i Gefle stora kyrka, på onsdagen i Sjömanskyrkan och på torsdagen i Betlehemskapellet. Alla dessa lokaler voro till trängsel fyllda. Tre föredrag höllos varje gång. Talare voro dr. Karl Fries, metodistpastor K. A. Vik, prins Bernadotte m. fl.

Torsdag e. m. hölls nattvardsgång i stora kyrkan med skriftetal av pastor Lindhagen. En märkvärdig kommunion i sanning! Metodister och medlemmar av Sv. Missionsförbundet gingo fram till Herrens bord sida

vid sida med kyrkans vänner. Det gjorde ett mäktigt gripande intryck. Det var som om skiljemurarna skulle hava rivits ned och enheten mellan Guds barn vara återställd.

Hela konferensen präglades för övrigt av en endrakens och fridens ande. Intet störande missljud förnams.

Det var i sanning sköna sabbatsstunder vi fått vara med om här i Gefle, stunder, för vilka vi icke nog kunna vara tacksamma mot Gud.

Om konferensen skriver en av de medverkande predikanterna följande:

»Hela konferensen överträffade mina djärvaste förväntningar. Där visades ingen ytlig kärlek på sanningens bekostnad och ingen sida av sanningen drevs så, att kärleken blev lidande. Tillströmningen av deltagare var så stor, att ingen lokal kunde rymma dem. Den gemensamma nattvardsgången i stadens kyrka med pastor Lindhagen som officiant blev en i vårt land enastående framställning av kristlig enhet i det väsentliga. Förutom många hög- och lågkyrkliga vänner deltog en skara medlemmar i missionsföreningen, flera metodister, ej så få frälsningssoldater och t. o. m. en och annan baptist. Min förvåning kunde jag blott uttrycka med orden: Detta är, vad intet öga sett, intet öra hört och vad i intet människohjärta uppstigit är; ord, som jag fick igen flera gånger under konferensen. — — Prinsens små föredrag gjorde så innerligt gott med det personliga moment, som han alltid får in i alla sina anföranden. Hans närvaro och inflytande bidrog ock i hög grad till att stämningen blev så värdig, frisk och allvarlig.»

Alliansmöte.

anordnat av Stockholms evangeliska predikantförbund, hölls i Gustaf Vasakyrkan tisdagen den 17 november på kvällen. Sammankomsten rönt en så stark tillslutning, att kyrkan var alldeles fullsatt. Mottot för mötet var: Den heliga striden, med anslutning till Ef. 6: 13 — 18. Kring detta motto och bibelställe anknöto sig även talen. Utom kyrkoherde Hallberg, som höll inledningsföredraget, talade pastorerna C. P. Carlsson, W. Hammar och J. L. Lagerkrantz samt predikant Ossian Johansson. Mötets ledare var predikant J. P. Johansson.

Svenska Missionsförbundets kommitté för den inre missionen.

Som bekant torde vara, tillsattes vid Svenska Missionsförbundets årsmöte en av 18 personer — 6 från Svealand, 6 från Götaland och 6 från Norrland — bestående kommitté med uppdrag att utarbeta förslag till

ett planmässigt ordnande av förbundets inre missionsdels för att bättre tillgodose arbetet på mörka orter, dels för att så mycket som möjligt ena de arbetande krafterna inom de särskilda provinserna.

Denna kommitté har nu haft sammanträde den 2 och 3 dec. i Immanuelskyrkan härstädes.

Kommitténs förslag skola nu överlämnas till Missionsförbundets styrelse, som jämte distriktsföreståndarna ha att pröva densamma, innan de föreläggas generalkonferensen nästa år.

Kommitténs medlemmar äro: redaktör J. B. Gauffin, Uppsala, bokhandl. J. Eriksson, Sala; pred. P. Nilsson, Borlänge, distriktsföreståndaren E. Ungerth, Örebro, pred. F. Carlsson, Väse, redaktör A. V. Hellström, Nyköping, pred. A. Ohlén, Jönköping, lantbrukaren L. T. Jakobsson, Stånga, landstingsmannen S. Bengtsson, Norup, pred. J. E. Jansson, Linköping, distriktsföreståndaren O. N. Thomsson, Kristianstad, pred. C. M. Johansson, Norrköping, bokhandl. J. Hellgren, Sundsvall, distriktsföreståndaren J. Exixon, byggmästaren O. Johansson, Edsbyn, distriktsföreståndaren F. Säfström, Boden, handl. C. M. Hellström, Östersund, samt fabrikör C. Näslund, Örnsköldsvik.

Evangeliska Alliansen i Sverige.

Förlidet år hade vi här i Sverige besök av en deputation från Evangeliska Alliansen i England. Ändamålet med besöket var att inom religiösa kretsar i Sverige uppväcka intresse för Alliansens principer och arbete. För rätt många år sedan fanns ännu här en liten avdelning av Alliansen, vilken dock i saknad av intresse upphörde med sitt arbete. Nu synes dock en större andlig frihet och fördragsamhet göra sig gällande de skilda kristna grupperna emellan. Och en Evangeliska Alliansens svenska avdelning har bildats. I densamma har ingått medlemmar från alla skilda kyrkor och samfund inom Sverige. Styrelsen utgöres av prins Bernadotte, general Rappe, kyrkoherde W. Larsson, pastorerna K. J. Montelius, T. Lindhagen, Ax. Svanberg, K. A. Wik, John Johansson, E. Rohrbach, predikant J. Nyrén, missionssekreterarna Wilh. Sjöholm och Josef Holmgren, distriktsföreståndare C. P. Carlsson, doktor K. Fries och missionslärare J. Cederöth.

Styrelsen har nyligen utsänt upprop om hållande av den allmänna böneveckan i januari 1909. Meningen är ock att vid lämpliga tillfällen anordna större alliansmöten för främjande av kärlek och förståelse mellan olika kristna samfund.

Sällskapets sekreterare är pastor Ax. Svanberg, Greftevegatan 12, Stockholm, till vilken anmälningar om anslutning kunna göras.

Lev din religion.

»Jag förmodar, att John Jonson är en av edra bästa snickare», anmärkte en predikant, under det han visades omkring i en stor möbelfabrik av en förman.

»Nej, det är han icke», svarade förmannen. »Svårigheten med John är, att han står och pratar så mycket med andra om sin religion, att han icke på ett rätt sätt sköter sin hyvel. Han har ännu icke lärt sig, att den tid han är på fabriken, böra hans fingrar giva uttryck för hans religion och icke hans mun.

Evangeliska Alliansens inbjudan till en allmän bönevecka den 3—9 jan. 1909.

Till alla dem, som åkalla vår Herre Jesu Kristi namn på varje ort, både deras och vår. Älskade bröder, lemman i den kropp, som är den helige Andes boning och redskap!

Åter har ett år gått till ända och ett nytt är inne. Åter uppmana vi eder, när och fjärran, till bön. Vi inbjuda hjärtligt alla, som känna den bönhörande Guden, att ägna den första hela veckan av år 1909 (3—9 jan.) åt samfäll, målmedveten och trosviss bön i förbäddan av det ombedda.

Vi uppmana eder alla, som nås av denna inbjudan, att underkasta eder ansträngningar och, om så behöves, uppoffringar för detta höga mål. Vi uppmana eder att deltaga i så många av dessa särskilt anordnade möten som möjligt, jämte det att i besöken edra egna församlingars regelbundna sammankomster.

Vi uppmana eder att var för sig i dessa möten göra en insats av andlig kraft, i det att var och en kommer med villigt sinne i tro, hopp och kärlek, beredd i hjärta och tanke, med ödmjukhet och gudsfruktan samt med en genom begrundande och bön i det fördolda framförd stark känsla av församlingens och världens oerhörda behov och tillika av att vår Fader, Återlösare och Heliggörare, den ende sanne och nåderike Guden, verkligen älskar oss och är villig och mäktig att besvara våra böner.

Vi uppmana dem bland eder, som hava ledningen av mötena, att tillse, att vid dem må finnas icke blott den heliga frihet, som ger rum åt enträgen bön, utan också den vördnadsfulla ordning, som Herren älskar att se, att tiden må nyttjas på bästa sätt med klok urskillning, och att vid mötena man må ihågkomma Honom, som enligt sitt löfte vill på ett särskilt sätt vara ibland oss.

Förberedelserna för denna vecka måste göras inför Hans ansikte, genom Hans nåd och till Hans ära. Fanns väl någonsin en tid, då det mer behövdes att samla och ena alla sanna bedjare? Om vi se på den mörkare sidan, vilken djup oro både i världen och bland dem som bekänna sig tillhöra den kristna församlingen. Huru ringaktas icke som aldrig förr Guds skrivna ord, vilodagen, gudstjänsten och den enskilda uppbyggelsen. En nästan hednisk lyx möter oss å ena sidan och å den andra en förtvivlad kamp för blotta tillvaron. Huru har icke familjen, denna Guds instif-

telse, blivit undergrävd, vilken benägenhet för revolution snarare än reform, vilken brist på andekraft hos många av ordets förkunnare, huru få äro icke de, som bliva omvända, och huru få de, som med sitt liv avgiva ett klart vittnesbörd om Gud.

Om vi åter se på den ljusare sidan, vilken djup längtan efter något bättre, vilken växande leda vid en dast bittra och häftiga strider, vilken benägenhet för sammanslutning och samverkan i Herrens tjänst. Vilka segrar vinnas icke av bibeln och församlingen i icke kristna länder: allt tecken på något, som nalkas, ett tidsskede, en samling, en tillkommelse.

Söndagen den 3 januari.

Predikningar eller föredrag.

Se, jag gör allting nytt. Uppb. 21: 5.

Jesus, det nya förbundets medlare. Ebr. 12: 24.

Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. 2 Kor. 5: 17.

Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra Joh. 13: 34.

Nya himlar och en ny jord vänta vi efter hans löfte. 2 Petr. 3: 13.

Den, som betygar detta, säger: Ja, jag kommer snart. Amen. Uppb. 22: 20.

Måndagen den 4 januari.

Tacksägelse och syndabekännelse.

Tacksägelse för välsignelsen under det gångna året och för vår Guds trofasthet, för kraften av Kristi evangelium, för den Helige Andes gåva, för mångas kärlek till och lydnad för de heliga skrifterna och för de förökade vittnesbörden om deras åkthet samt för en djup och växande längtan efter en av Guds Ande verkad väckelse.

Syndabekännelse för världslighetens och mammonsydkans inträngande i församlingarna, för slappheten i vårt religiösa liv, för att så få bliva omvända, för bristen på nit, tillväxt i helgelse och kärlek och för avfall från tron.

5 Mos. 8; Ps. 103; Dan. 9: 3—19; Uppb. 2: 1—7.

Tisdagen den 5 januari.

Den allmänliga kyrkan. Bön för den kropp, vilkens huvud är Kristus.

Bön om ett rikare uppenbarande av »Andens enhet i fridens band», om att en fastare ställning må intagas i kravet på andliga betingelser för medlemskap i församlingen, om att andliga, ej världsliga metoder må användas i församlingsverksamheten, om att större kunskap i Guds ord och lydnad därför måtte vinna utbredning, att ett heligt liv må åtfölja en ren lära, att Guds Andes kraft må beledsaga ordets tjänst till Guds folks uppbyggelse och själars frälsning; bön för Evangeliska Alliansens avdelningar hemma och i utlandet och om utvidgande av dess inflytande ibland de olika kyrkosamfundet i alla land; för alla förföljda kristna.

Ef. 1: 15—23; 3: 14—21; Kol. 1: 9—19; 2: 9, 10; Ebr. 13: 17—21.

Onsdagen den 6 januari.

Hednamissionen.

Tacksägelse för evangelium, som visat sig motsvara varje folkslags behov, för öppnade dörrar och växande intresse.

Bön för alla missionssällskap, särskilt för dem, som verka i Östern, om flera av Gud sända arbetare, för alla missionärer i hednavärlden, att de må bevaras starka i tron och unga till hjärtat, om undvikande av intrång på andras område och om mer samverkan, om undanröjande av jesuitiskt och annat skadligt inflytande, bön för läkaremissioner, kvinnors arbete ibland kvinnor, för alla infödda pastorer och evangelister, för alla bibelsällskap och dem, som äro sysselsatta med att översätta och sprida livets ord.

Ps. 72; Luk. 24: 46—49; Apg. 1: 7, 8; Rom. 10: 8—15; Uppb. 7: 9, 10.

Torsdagen den 7 januari.

Folken och deras härskare.

Bön för all överhet och alla styresmän och att frid må härskas emellan folken, att sanning och rättfärdighet må råda i det enskilda, politiska och kommersiella livet, att grymheterna i Kongo och opiumhandeln i Kina må upphöra, att omåttlighet, orenhet, spel och andra laster må hämmas; bön för domare, myndigheter och lagstiftare ävensom för tidningsmän, för soldater, sjömän, polismän och alla tjänst innehavare, att de må fullgöra sina skyldigheter i gudsfruktan; bön om ett vidsträcktare och trognare iakttagande av Herrens dag, om religionsfrihet över hela världen och om framgång för den evangeliska sanningen.

Matt. 5: 1—18; Rom. 13; 14: 17—19; Uppb. 21: 21, 27.

Fredagen den 8 januari.

Familjer, undervisningsanstalter och ungdomen.

Tacksägelse för gudfruktiga föräldrar, söndagsskollärare och andra, vilka genom undervisning, exempel och bön föra de unga till Herren Jesus Kristus.

Bön att föräldrar måtte leva så, att de söka leda sina barn till Kristus, att antalet hängivna arbetare i söndagsskolan må tillväxa och att de under allvar och bön måtte hava som mål för verksamheten barnens verkliga omvändelse till Gud, att andliga inflytanden måtte genomtränga universitet och andra läroanstalter, att sundhet i tron, parad med andligt allvar och kraft må karaktärisera alla teologie lärare och studenter, och att välsignelse må vila över alla organisationer, som verka för unga mäns, unga kvinnors och barns andliga väl.

1 Sam. 1: 27, 28; 3: 8—10, 19—21; Ef. 6: 1—4; 2 Tim. 3: 14—17; 4: 1—5.

Lördagen den 9 januari.

Inre missionen och judarne.

Bön för all inre mission, dess arbete och arbetare, för läkare och alla dem som vårda de sjuka och döende, för tält- och friluftsmöten i och för evangelii förkunnande och för alla evangelister och deras arbete, för judarnes snara återvändande till sitt eget land och för deras omvändelse som folk, för alla arbetare inom judemissionen.

Es. 63: 1—7; Sak. 10: 8—12; 13: 1, 2; 14: 6, 9, 20, 21; Rom. 11: 25—36; Uppb. 22: 20, 21.

Ovanstående inbjudan, som är undertecknad av nära 500 Evangeliska Alliansens representanter i 90 olika länder, anbefalles härmed på det hjärtligaste till de på Kristus troende i Sverige.

Evangeliska Alliansens bönevecka har under en lång följd av år iakttagits i vida kretsar inom vårt land.

Vid tanken på det tecken till växande gudlöshet och råhet, som på de senare åren framträtt hos vårt folk, synes oss denna maning till samfäll bön värd att på ett alldeles särskilt sätt beaktas av Guds folk.

Evangeliska Alliansens bönevecka har vid olika tillfällen i många länder blivit utgångspunkten för mer eller mindre omfattande väckelser. En andlig väckelse är utan tvivel vad vi här i Sverige mest behöva. Våga vi icke hoppas, att den förestående böneveckan skall giva upphov till en sådan?

Vi vilja därför till alla församlingsledare rikta en hjärtlig uppmaning att i god tid vidtaga åtgärder för att samla de troende till gemensam bön varje dag under nämnda vecka och att giva så vidsträckt spridning som möjligt åt denna inbjudan. De som predika söndagen den 3 januari torde vidröra dessa ämnen och framhålla böneveckans betydelse.

Må denna bönevecka, som bör inleda ett år av böneliv, till fullo utnyttjas för Gud och hans sak i förvisning om att han hör och att han älskar.

Med brodershälsning i vår Herre Jesu Kristi kärlek
För Evangeliska Alliansens svenska avdelning

O. Bernadotte
Ordförande.

C. P. Carlson.

Karl Fries.

John Johansson.

T. Lindhagen.

J. Nyren.

Ernest Rohrbach.

K. A. Wik.

John Cederroth.

Josef Holmgren.

V. Larsson.

K. J. Montelius.

A. E. Rappe.

Wilh. Sjöholm.

Axel Svanberg
Sekreterare.

Adr. Grefgatan 12, Stockholm Ö.

PROGRAM

för

ungdomens bönevecka den 10—17 jan. 1909.

Söndagen den 10 januari.

Ungdomsföredrag. Ämne: *Ungdomen för Kristus.* (a. Den troende ungdomen *leva för Kristus*; b. Den icke troende *vinnas för honom*). Mark. 10: 17—24.

Syndabekännelse; tacksägelse för den ungdom, som vunnits för Kristus, bön om den svenska ungdomens frälsning.

Måndagen den 11 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den troende ungdomens uppgift i hemmet.*

Tacksägelse för de många troende hem, vi äga i vårt land. Bön om att allt flera svenska hem måtte vardas goda, kristliga hem, där ungdomen trives och bevaras från ett fördömande uteliv; om att den kristna ungdomen varder ljus i hemmet till föräldrars och syskons glädje och väl; om att den kristna ungdomen må på söndagarna söka medverka till att det blir sabbatsstämning i föräldrahemmet eller i de hem, där de in- och utgå; om att den kristna ungdomen må visa heder och vördnad för föräldrar och husbönder samt få ett förökadt mått av kärlek till fäderneslandet, så att den vill arbeta, leva och dö för dess väl.

Bibeltexter: Luk. 10: 38—42; Luk. 2: 51, 52; Ef. 6: 1—3; 1 Tim. 1: 1, 2.

Tisdagen den 12 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den troende ungdomens uppgift i församlingen.*

Tacksägelse för de många troende församlingar, som finnas i vårt land.

Bön om ett rikare och fullare församlingsliv till hägn och stöd för de ungas troslov; om ett varmare intresse bland den troende ungdomen för ett kristligt församlingsliv och ett ivrigare deltagande i församlingens enskilda sammankomster; om att den troende ungdomen måtte få nåd och frimodighet till att med liv och lust, med sång och musik, med tacksägelse och vittnesbörd taga del i församlingens offentliga sammankomster; om nåd att med ett offervilligt sinne arbeta jämväl för församlingens ekonomiska utveckling.

Bibeltexter: Ef. 5: 23; 1 Tim. 3: 14, 15; Apg. 2: 39—41; Apg. 4: 32—38; Luk. 8: 2—3.

Onsdagen den 13 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Betydelsen av den kristliga ungdoms-verksamheten.*

Bön för den troende ungdomens tillväxt i Guds nåd, till en allt djupare insikt i Guds ord och en allt innerligare kärlek till Herren och till medmänniskorna; om en allt rikare välsignelse över de skilda ungdomsföreningarna i vårt land, att de må tillväxa i inre kraft och vinna stor tillslutning av nyfrälsta; om att ungdomsverksamheten må varda ledd i en sund evangelisk anda och i en sant fosterländsk riktning och om att alla samhälls-farliga ungdomsrörelser tillintetgöras; om att alla från Kristus avfallna unga må återföras till honom.

Bibeltexter: Fil. 1: 3—11; 2 Tess. 3: 5; Ps. 9: 14; 2 Tim. 2: 1—3; 4: 2—5; Es. 65: 1, 2.

Torsdagen den 14 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Den sanna friheten.* 2 Kor. 3: 17.
Tacksägelse för att vi äga evangeliets frälsande och frigörande ord ibland oss.

Bön om att de unga troende frigöras från människofruktan och världslighet; om frigörelse från fördomar och partisinne; om de unga omvändas frigörelse från syndens band och bojor; om frigörelse från faderneärvda syndavanor, såsom dryckenskap, svordom och Guds namns missbruk, från osedlighet och råhet, från slösaktighet och lättsinnigt leverne.

Bibeltexter: Joh. 8: 32; 8: 36; Rom. 8: 21; Gal. 5: 1, 13; Luk. 4: 18.

Fredagen den 15 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Det kristna hjältemodet.* Rom. 1: 16; 2 Tim. 1: 3.

Tacksägelse för Guds verk i vårt land under gången tid.

Bön för en kraftig ungdomsmission i vårt land; om att de troende unga, drivna av Kristi kärlek, måtte besöka hemmen och där läsa Guds ord, sjunga och bedja samt sprida goda skrifter; om att de unga troende måtte vittna om sin Frälsare och sprida goda skrifter bland *bevaringsmän* och *sjömän*, bland *affärsbiträden* och *arbetare i fabriker och verkstäder*, bland *jordbruksarbetare* och *hantverkare*; om att de unga troende måtte taga en livlig del i *söndagsskolans arbete*, i *evangelist- och söndagsskolkurser* samt all annan god kristlig verksamhet.

Bibeltexter: Es. 6: 5—8; Jer. 1: 4—8; 1 Tim. 2: d—10; 1 Tim. 4: 12—14; Matt. 18: 10—14; 1 Kor. 15: 58.

Lördagen den 16 januari.

Kort betraktelse. Ämne: *Våra missionsplikter.* Matt. 10: 8 b.
Tacksägelse för Guds verks framgång överallt i världen och för att bibeln eller delar av den finnes översatt till omkring 500 olika språk och dialekter.

Bön om att hänförelse tändes i de ungas hjärtan för missionens sak i världen; om att många av den troende ungdomen måtte få mod att utgå såsom missionärer till hedningarna och såsom predikanter och evangelister bland vårt eget folk; om att evangelium måtte vinna stora segrar i hednavärlden på Svenska Missionsförbundets missionsfält i skilda land och alla övriga missionssällskaps arbetsfält; för missionen bland lapparne, bland judar och muhammedaner.

Bibeltexter: Matt. 28: 18—20; Es. 9: 2; 60: 1—3; Rom. 11: 25, 26; Sefanja 3: 15—20.

Söndagen den 17 januari.

Ungdomsföredrag. Ämne: *Löbandet på vädjobanan och kampen för kronan.* Ebr. 12: 1—3; 2 Tim. 4: 7, 8.

Tacksägelse för lyckan av att leva, kämpa och vinna i Jesu efterföljd.

Böneveckan avslutas på eftermiddagen med en offentlig ungdomsfest samt tacksägelse och bön för ungdomsverksamheten.

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Resplan för missionär J. Sköld.

December.

Den 12, 13 Rättvik.

» 14 Krylbo.

» 15 Sala.

» 19 Skärkind.

» 20 f. m. Kimstad.

Den 20 e. m. Tranås.

» 27 f. m. Boxholm.

» 27 e. m. Mjölby.

» 28 Motala.

» 29, 30 Linköping.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Evangelistkurs och bibelskola. I *Lycksele* kyrkoby i Västerbotten kommer att på föranstaltande av Svenska Missionsförbundets styrelse anordnas en *evangelistkurs och bibelskola*. Till denna inbjudas på Herren troende ynglingar och unge män, som vilja verka Guds verk, och som äga förutsättningar att kunna tjäna med husbesök och ordets predikan. De, som vilja deltaga, torde insända ansökan därom till predikant *And. Lindström, Lycksele*, före den 15 januari 1908. Ansökan bör vara åtföljd av rekommendation från församling eller enskild, känd person.

Kursen beräknas börja den 15 februari och kommer att räkna 5 å 6 veckor.

I förening med evangelistkursen anordnas bibelskola för barn i konfirurationsåldern.

Evangelist- och söndagsskollärarekurs hålles i likhet med föregående år i *Kristianstad*. Unga troende män med rekommendationer av församling eller kända personer äro välkomna. Bostad m. m. anskaffas på begäran av under-tecknad. Ansökan bör insändas före den 1 jan. 1909.

Kursen börjar den 26 jan. och slutar den 16 mars 1909.

O. N. Thomson,
distriktsföreståndare.
Adress: *Kristianstad*.

Evangelistkurs kommer att hållas i Norrköping från och med den 19 januari till och med den 19 februari 1909, till vilken unge män från Östergötland och norra Småland inbjudas. Kursen kommer att ledas av redaktör *J. B. Gauffin, Uppsala*. Ansökan, som bör åtföljas av rekommendation från kristen församling eller enskild person, insändes till predikanten *C. M. Johansson, Norrköping*, före den 1 jan. 1909. Logi erhålles gratis, så vitt möjligt är. Närmare upplysningar erhållas av under-tecknad.

Norrköping i sept. 1908.

C. M. Johansson.

Evangelistkurs anordnas i *Immanuelskyrkan* i Jönköping under nästkommande mars månad.

Vidare framdeles.

W. Walldén.

O. Nyrén.

A. Ohldén.

Evangelistkurs hålles i Västerås under januari månad 1909. Kursens egentlige ledare blir *P. Källström*. Troende unga män från olika delar av landet äro välkomna. Fri bostad lämnas. Anmälan torde ske om möjligt före den 15 nov. till predikanten *Oskar Karlsson, Västerås*.

Program

för Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte i Ronneby
den 10 och 11 januari 1909.

Söndagen den 10 januari.

I Fridshemmets ordenshus.

- Kl. 10,30 f. m. bön och bibelläsning av pred. *W. Bergström*.
 » 10,45 » missionspredikan av lektor *P. Waldenström*.
 » 11,30 » föredrag om missionen i Kongo av missionär *C. N. Börrisson*.
 » 12,15 midd. missionärsavskillingning.
 » 1—3 e. m. middagsrast.
 » 3—4 » föredrag om missionen i Kina av missionär *K. A. Fernström*.
 » 4—5 » predikan av lektor *P. Waldenström*.

I Missionshuset.

- Kl. 7 e. m. ungdomsmöte med korta föredrag av flere talare samt sång och musik.

Måndagen den 11 januari.

I Missionshuset.

- Kl. 10,30 f. m. missionsföredrag för barn av missionär *C. N. Börrisson*.
 » 11,30 » predikan av distriktsförest. *O. N. Thomson*.
 » 12,15 midd. föredrag med avseende på den inre missionen av direktör *U. Leander*.
 » 1—3 e. m. middagsrast.
 » 3—3,30 » predikan av predikant *L. P. Andersson*.
 » 3,30—4,15 » föredrag av missionär *K. A. Fernström*.
 » 4,15—5,30 » samtal: *Huru uppväckes och underhålles ett varmt intresse för såväl den inre som den yttre missionen?*
 » 5,30 » avslutning.

Kollekt upptages under båda dagarna till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet.

För söndagsskolan.

Textböcker för 1909 à netto 5 öre.

Klassböcker av den vanliga sorten 15 öre.

Klass- och textboken, interfolierad och bunden i styva permar 25 öre.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ansgarius.

Rikt och omväxlande innehåll.

Behållningen tillfaller oavkortad missionen.

Pris: Kartonerad kr. 1: 50; klotband 2: 00.

Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt.

Ett ex. sändes portofritt mot beloppets insändande i frimärken.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Pietisten

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission

68:de årgången

utkommer från och med 1909 med 2 n:r i månaden.

Rörande innehållet hänvisa vi till anmälan å tidningens första sida.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen, och minst 5 ex. rekvireras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje n:r. Då tidningen rekvireras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Missionsförbundet

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission

27:de årgången

utkommer under år 1909 med 2 n:r i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Pietisten.

Barnavännen

Illustrerad tidning för barn i hem och skola

26:te årgången

utkommer från och med 1909 som Svenska Missionsförbundets tidning för de små.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet. Såsom förut utkommer tidningen till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvirenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1908 samt ett sextonsidigt sommarnummer. Textboken säljes extra till ett pris av 5 öre.

Rekvitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.